Waatke, mo armad head wennad ja öed! Önnisteggia ütles: „Laske need lapsokesſed minno jure tulla,“ (Luk. 18, 16.) — agga ei pölga ka ühtki wanna ärra neiſt, kes ta jure tahhab miñna.

Heateggeminne toob kasso.

Üks Prantſusſema küla kirikoöppetaja, kui ta öhto wäljaſt tulli, olli öiete ärrawässind. Ta olli waatmas käinud ühte perrekonda, kus ſuur waeſus ja peälegi haigus maias olli. Wanna auwäärt öppetaja, kui ta waeſid innimessi pühha kirja ſannadega olli kinnitanud, andis neile ka omma pisko rahha warrandusſe, mis temmal jures olli. Kui ta keppi warral tasſakeste koio pole läks, mötles ta ſedda, mil kombel ta waestele ja häddalistele abbiks woiks olla, — ſeſt et temma enneſe joud kuigi kaugele ei ullatand.

Kui ta koio ukſe tahha ſai, kulis ta toas ſuurt waidlemiſt: postimees olli ühhe pakkikesſe tonud, ja perreemmand ei tahtnud ni paljo postirahha anda, kui postimees tahtis.

Pakkike olli raske kui ſeatinna tomp — olli tulnud Kaliworniamaalt (ſeält, kus paljo kulda leitakſe), ja öppetaja nimmi peäl, et ſe temma kätte piddi ſama, — ta maksis postimehhele ärra, ja postimees läks omma teed.

Ta wöttab pakkikesſe lahti, ja ennä immet! terwe kang ſelget kulda, ſeddel jures, kus ſannad peäl luggeda: „Kirrikoöppetaja B. kätte. Se piſſoke and tunnistago, et mo ſüdda teid iggaweste tännab, 1848ma aasta 28ma Leikusſe ku päwa pärraſt. — Kaarli W. Wrankſisko liñnas, Kaliworniamaal.“

Se luggo olli nenda: Kolme aasta eeſt olli ſeſamma öppetaja ka ühte haiget waatmas käinud. Kui ta koiopole olli tullemas, näggi ta ühhe nore mehhe, kelle ſilmiſt ta näggi, et ta ſüdda head ei tunnistand.

Wanna öppetaja hakkas tedda armſa ſan-